

[Adolph Sørensen.]

spareobjekt. Den højtærede boligminister har set det som sin pligt at gøre en aktiv indsats for at fremme den prisnedgangstendens, som synes at have vist sig, og har sat en bevægelse i gang med det sigte at søge byggepriserne sænket og byggetiden afkortet, og det er jo i virkeligheden to sider af den samme sag. Dette initiativ har bevirket, at der ude i landet har været indkaldt til konferencer, jeg kan således nævne Nyborg, for at nå det tilsigtede resultat.

Det forekommer mig imidlertid, at ideen og formen har slagside, forsåvidt som den synes at bygge på den helt fejlagtige vurdering af situationen, at bare man får talt dunder til håndværksmestrene og får nedskåret deres mestersælær til et såkaldt rimeligt niveau og pålægger dem alene ansvaret for de for lange byggeperioder, så er den hellige grav vel forvaret, så er vi igen tilbage til rimelige priser og byggeterminer. Ja, gid det var så vel, så havde vi såmænd allerede været langt inde på den rette vej.

Det tjener naturligvis ikke noget fornuftigt formål at lukke øjnene for den kendsgerning, at mange andre faktorer har spillet ind og stadig spiller ind her. Den byggeinflation, vi har gennemlevet, parret med den kendsgerning, at der i altfor høj grad har manglet personlig økonomisk risiko bag en overvejende del af byggeriet, har naturligvis ikke gavnet prisniveauet. Manglen på arbejdskraft og det deraf følgende naturlige pres på løn og arbejdsvilkår har gjort sit, og dårlig byggerytme og mangel på kontinuitet har yderligere tjent til at fuldende det billede af for høje priser og urimeligt lange byggeperioder, som vi altfor godt kender. Med hensyn til dette sidstnævnte forhold kan de bevilgende myndigheder jo passende gribe i deres egen barm. Jeg mener med fuld ret at kunne opfordre til, at man i sine bestræbelser på at rette forholdene op på dette vigtige område henvender sig til mange andre og for et lykkeligt udfald vigtige organer end netop håndværksmestrenes kreds alene, og jeg kan forsikre om, at der indenfor håndværksorganisationerne fra dag til dag gøres, hvad der kan gøres for at nå til et resultat som det tilsigtede.

Netop fordi vi er positivt indstillet i dette spørgsmål og også enige med den højtærede

finansminister i nødvendigheden af at holde omkostningsniveauet lavest muligt, kan det vel ikke forbavse den høje regering, at håndværket og erhvervslivet, jeg kan næsten sige med bestyrtelse, fra arbejds- og fabriktilsynet har modtaget et såkaldt forslag til regulativ for byggevirksomheder. Dette regulativ er et barn af den nye arbejderbeskyttelseslov, som blev vedtaget den 1. juni 1954, og det kom til verden allerede i januar dette år. Arbejderbeskyttelsesloven synes mig at være et skoleeksempel på, at der ofte, når en lov skal administreres, lægges andet og mere i den, end lovgiverne egentlig havde tænkt sig eller kunne forudse, da de formede loven.

Lad mig nævne, at jeg har fået en henvendelse fra en købmand med en af de rigtig gammeldags store købmandsgårde med magasiner og mølleri o. s. v. Han fortalte mig, hvorledes han havde haft besøg i sommer af en nyansat ung embedsmand fra tilsynet, som havde stillet krav om, at der fra magasinerne, hvor der i parentes bemærket arbejder een fast mand, mølleren, etableredes brandtrappe af jern eller stål og en nødudgang. Det er bygninger, der har stået og været benyttet til det nuværende formål i 42 år, det drejer sig om, og kravet er både dyrt og teknisk vanskeligt at efterkomme. Dertil kommer, at det savner saglig begrundelse, såvidt jeg med den sagkundskab, jeg har erhvervet mig efter omtrent 25 års tjeneste som brandmand og brandinspektør, kan udtale mig, og i hvert fald kan det kun tjene til at øge omkostningsniveauet. Og det er kun eet eksempel af mange udover landet.

Men tilbage til det nævnte byggeregulativ. Særdeles sagkyndige i den slags stykker har regnet ud til brug for de overvejelser og forhandlinger, der har været siden mellem parterne, at en gennemførelse af dette forslags meget vidtgående krav vil betyde en fordyrelse på mellem 80 og 100 mill. kr. Alene afsnittet vedrørende arbejdsskure er beregnet at ville betyde en merudgift på ca. 30 mill. kr. for murer-, tømrer- og entreprenørfaget alene. Hertil kommer så alle de øvrige byggefag, og man må erindre sig, at de forhold, som dette afsnit omhandler, iøvrigt hidtil har været undergivet forhandlinger mellem arbejdsmarkedets to parter og har været løst gennem disse for-